

Ben Onun Hiçbir Şeyiydim

– GürhanGürses · 29 Nisan 2020

Sesi ağlamaklıydı.

Canı acıyordu.

Yüreği ağrıyordu.

Sesinde de aşikâr bir çaresizlik vardı.

Ah u aman doluydu.

Ah çoktu aman ise ne yazık ki ona karşı hiç yoktu.

Hani gider ya can bildiğimiz, kan diye damarımızda aktığına inandığımız uzaklaşır ya... Kahriyle bizi baş başa koyar ya öyle bir çaresizlik vardı üzerinde.

Yüzünden gözünden hüzün akıyordu.

Hüzün rüzgârı esiyordu saçının her telinde.

Kelimeleri hüzne bandırılmış da öyle cümle kurmuş gibiydi.

Hangi bulutun yağmur yüklü olduğunu bilirsiniz.

Hangi dağın taş bağırlı olduğunu...

Hangi istiridyenin içinde inci sakladığını...

Ve hangi kalbin taştan taş olduğunu...

Hangi gözün ağladığını ve hangi kirpiğin hep ıslak olduğunu...

- Biliyor musun? dedi.

- Neyi? dedim.

- O benim her şeyimken

Ben onun hiçbir şeyiydim. Cevap verecek oldum sus işareti yaptı. Bunu o kadar kesin bir hareketle yaptı ki susmak zorunda kaldım.

- Ben sadece ağlamayı bilirim. Bir de beni ağlatanları... Bunu söyledikten sonra ufka daldı gözleri. Sözleri yankılandı durdu kalp uçurumumda. Onu anlamaya çalışıyordum. İçindeki sancının sebebini öğrenmeye ve bu dayanılmaz Çin işkencesine kudretim yettiği kadar son vermeye... Lakin dinlemekten başka bir şey yapamıyordum. Onun içini dökmesine ve döktüğü gözyaşlarıyla arınmasına şahitlik ediyordum. Bir nevi iç dökümündeydi o. Derisini değiştirir ya yılanlar ki değiştirmezse ölür ya, o da bunları sarf etmeseydi inanın ölürdü.

Bıaktım onu kendi halinde.

Kussun içindeki safrayı.

Akıtın zehri.

Atsın zararlı her şeyi. diye.

- Göğüme mavi olamayan kül rengi bulut oluyor.

Bahçeme çiçek olamayan kalkmış diken oluyor. Bir çeşmenin önüne koyarsınız ya kovanızı, taşa taşa dolar ya onun yüreği de o kova gibi dolmuş; yüzünden, gözünden, ellerinden ve ağzından taşa taşa akıyordu.

- Bir Ahmet KAYA şarkısı gibi “Öyle bir yerdeyim ki” kimse bilmez. Öyle bir adamdayım ki kendisi bile bunu idrak etmez. Bir yanım cennet bir yanım cehennem... Bir yanım bahar bir yanım zemheri... Bir yanım ölüm bir yanım yaşam...

Sesi titriyordu.

İçi kanıyordu.

Aklı gidiyordu.

Gözleri kayıyordu.

- Sokul yanıma. dedi . Dermanı yoktu ayağa kalkmaya. Bu nasıl bir derttir rabbim, şifası yok. Nasıl bir imtihandır mükâfatı yok.

- Belki de onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor. dedi. Belli ki buna inanmak istiyordu. Onu kendi umuduyla yalnız bıraktım. Kimsenin onun umudunu kırmaya ya da çalmaya hakkı yoktu. Kötü de olsa insanın sığındığı bir umudu vardır her zaman heybesinde.

Hiçbir şey demedim ona sadece dinledim onu.

Ne yarasına merhem oldum ne de kanamasına pansuman...

Ne gözünün karalığına vuruldum ne kirpiğinin uzunluğuna...

- Yanında olduğumu bil! dedim. Başlıni hafiften sallayarak “biliyorum.” dedi.